

NEPAL2010

STRATEGI & PROJEKTBEKRIVELSE 2017

GØR GADEBØRN TIL GLADE BØRN

For mange Nepal-rejsende er Nepal mystikkens land, et land de fleste af os kun kender som stedet for Mt. Everest, Annapurna eller en række af andre kæmpe store bjerge, med en vild uberørt rå natur. Det er et paradoksernes land, med en lige så varm og imødekommende befolkning som bjergene er kolde, afvisende og forræderiske, de giver nemlig ingen plads for fejltagelser eller barmhjertighed. Nå jo og et meget kort øjeblik også kendt for sine nyet overståede jordskælv som allerede synes glemt. Nu er dette ikke en rejseguide om Nepal, men et forsøg på at beskrive hvad Nepal 2010 vil de kommende år, på baggrund af hvad vi har nået indtil nu.

Lad os slå fast, at Nepal på mange måder er et meget anderledes land, med en kultur der er fjern fra den vi kender og langt fra den dagligdag, som vi alle her i Danmark kun tager alt for givet. Målet med denne beskrivelse er alene, at vise hvordan vores visioner har udviklet sig over de sidste 7 år og prøve at anskueliggøre hvad et lille projekts som vores, har betydet og vil komme til at betyde for rigtig mange børn, der lever et udsat og uværdigt liv. Nepal 2010 er en forening og en organisation der skabt for at hjælpe udsatte børn ved at lære dem at klare sig selv gennem en uddannelse.

Gentofte 13. februar 2017

Efter at have set et tv-program om børns vilkår 1. januar 2010 blev min datter og jeg enige om at vi ville prøve at se om vi kunne gøre noget, for bare nogle af de mange børn der lider verden over.

Fra en del rejser i ulande, vidste jeg kun alt for godt hvor lidt der i virkeligheden skal til, for at gøre en forskel i ulandene.

Jeg har tidligere gennemført projekter i Afrika, derfor ville vi prøve at se, hvad vi nu kunne gøre for at hjælpe nogle af disse mange børn.

Vi ledte først efter et sted hvor vi mente, vi havde en reel chance for at gøre en forskel samtidig med, at vi ville prøve at sikre, at så mange af de penge vi fik ind, gik til det som vi ville støtte.

Vi fokuserede først på hvad det var vi ville gøre, for at hjælpe børn i nød og vi havde da også rigtig mange ideer og selvfølgelig var én af ideerne bare at sende penge afsted til børnene. Her vidste vi så også godt, at de ville forsvinde som dug for solen, hvis ikke vi havde nogen vi kunne stole på, der hvor vi ville hjælpe. Vi skulle også have nogen der kunne være tilstede, for at kunne kontrollere udviklingen i vores projektet, så det var ikke bare ligetil. Det skulle planlægges ordentligt.

Vi blev enige om, at en af de bedste måder at hjælpe børn på var, at sørge for at de fik en uddannelse, så de havde en langt større mulighed for, at kunne finde et arbejde, der kunne sikre dem et sted at bo, mad hver dag til sig selv og deres familie. Det var det vi skulle tilbyde skulle dem, så de fik lyst til at indgå i vores projekt. Vi skulle derfor bygge en skole, hvor de mest udsatte børn kunne få et fristed.

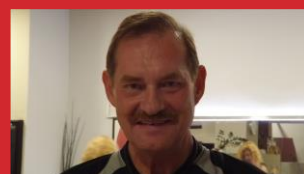
Men hvordan kunne vi få gadebørn til frivilligt at komme til vores skole, så de ikke troede det et "ungdomsfængsel" de blev tilbudt? Hvordan kunne vi få disse "frie fugle" til at føle friheden samtidig med, at de også følte et ansvar, så de kunne se de fik muligheden for at præge deres eget liv i faste rammer, der nu blev deres dagligdag?

Dette og meget andet var nogle af de centrale spørgsmål, vi skulle finde løsninger på. Det virkede selvfølgelig ikke lige til eller nemt, men på den anden side heller ikke helt umuligt at gennemføre. Vi valgte at ville gøre forsøget i Nepal og står i dag, stolte med en god fornemmelse, af at det vi har gjort er lykkedes et godt stykke. Vi ved vi har gjort stor en forskel og selvom den skole vi ville bygge ikke står klar endnu, så har vi udrettet ganske meget den tid vi har været til stede i Nepal, herom skal ingen kan være i tvivl.

Tommy Legène Jørgensen
Formand for Nepal 2010

FORORD

Dine handlinger måles
ikke efter hvad du gør,
men efter hvor mange
dine handlinger er til
gavn og glæde for.

Gør gadebørn til glade børn

Overordnet mål

Nepal 2010 er en frivillig non-profit, non-politisk og non-religiøs velgørenhedsorganisation, hvis overordnede mål er at hjælpe gadebørn og fattige forældres børn, uden mulighed for at gennemføre en helt basal grunduddannelse. Disse børn vil derfor være i potentiel fare for at ende deres liv på gaden eller som slavearbejdere og Nepal 2010 ønsker at ændre på "Fødekæden" der skaber gadebørn. Dette kræver engagement, men ikke mindst hårdt arbejde.

Nepal 2010 ønsker primært at støtte de skoler, der vil samarbejde om at gennemføre vores principper, så de og børnene kan være forbillede for andre der måske ønsker at følge vores måde at gøre tingene på og vi stiller os gerne til rådighed for andre der vil høste af de erfaringer vi har gjort os under denne proces. Vores ambition som NGO er at være en form for katalysator, for at endnu flere børn kan få en trygt fremtid og helt centralt blive selvhjulpne i fremtiden gennem uddannelse.

Alt dette bygges på 2 hovedprincipper, nemlig; "Hjælp til selvhjælp" og "Learning by doing".

Definition af begrebet et gadebarn!

Der kan opstilles mange definitioner på hvad et gadebarn er, Nepal 2010 fokuserer på følgende:

1. Børn der under det nylige jordskælv har mistet en eller begge deres forældre, som ikke kan give dem muligheden for, at de kan få eller fortsætte en almindelig grunduddannelse.
2. Børn der blot er efterladt på gaden og overladt til sig selv og deres egen skæbne.
3. Dem der netop pga. fattigdom er henvist til at forsørge sig selv, men dog har et hjem.
4. De børn der er løbet hjemme fra i forvisning om, at de ikke længere kan regne med familien.
5. Børn der er lokket til storbyerne med løfter om et bedre liv, som ikke er blevet indfriet, og som ikke ved hvordan de finder hjem eller ikke har kontakt med familie/andre der kan hjælpe dem.

Principper og forventninger til projektet.

At lære at læse og skrive, have tryghed i hverdagen kan gøre nogle af de gadebørn vi vil hjælpe, til en slags rollemodeller for andre gadebørn og måske motivere nogle af dem til at søge vores skole(r).

Ikke kun for at hjælpe sig selv, men også for at kunne hjælpe andre børn til en bedre fremtid.

Vores Skole(r) skal for disse børn være en erstatning for et hjem - en sikker havn - hvor de, hvis de opfylder visse pligter, har fri adgang til en seng, måltider, undervisning samt beskyttelse. Vi vil være stedet hvor de kan få en uddannelse, hvis de følger skolens anvisninger får de disse privilegier.

Er der ikke tale om et børnehjem eller en kostskole, kunne man spørge? Her er svaret nej!

Vores filosofi bygger nemlig på, at det ikke er et traditionelt hjem, men et opholdssted for gadebørn, som så længe de følger undervisningen og opfylder de pligter der følger med opholdet, får et sted at bo der og lov til at nyde de faciliteter der er i tilknytning til vores herberg/skole(r).

Dette sker ud fra betragtningen om, at især gadebørnene fortsat skal have deres frihed, så de langsomt kan vænne sig til deres nye tilværelse og det er kernen i selve projektets "hjælp til selvhjælps-program". Altså bygger dette på en langsigtet løsning styret af motivation, vilje, disciplin og frem for alt frivillighed! Vi vil ikke lave et "hotel" for alle skolens børn. Dem der har familie skal være sammen med dem og dem der kan og vil klare sig selv skal have lov til det.

Nu er det jo ganske frivilligt om børnene vælger vores skole(r). De kan således komme som de vil, men de skal også vide, at skolen ikke er en varmestue, som man bare kan tjekke ud og ind af som det passer én. Man skal passe den fastlagte undervisningsplan samt deltage i skolens aktiviteter.

Det er ikke Nepal 2010's mål at pålægge disse børn en bestemt fremtidsplan, men alene at give dem nogle færdigheder, så de kan klare sig selv og vælge deres egen fremtid - eller i det mindste give dem muligheden for at foretage et sådant valg.

Vi har her set nøje på, hvad vi kunne gøre anderledes for at få børnene til at føle deres ansvar, styrke deres selvværd og motivere dem til at møde op til undervisningen.

Det er en balance, at få presset disse "frie fugle" ind i en tidsramme, der hedder en fast dagligdag, men vi vælger at vove forsøget, idet en kort introduktion i hygiejne affødt af hele tankegangen om, at de har fået en "ny" chance og at de er værdifulde for en udvikling de selv er herre over.

Dette skal ses som udtryk for, at vi respekterer dem som personer og at vi også forventer at de lever op til det ansvar de har fået tildelt, hvilket vi håber vil afføde en ekstra motivation, at følge projektets programmer og skolens dagligdag.

Bag filosofien ligger også, at får man noget, skal man også selv levere noget. Det skal komme til udtryk i, at børnene selv skal hjælpe andre børn med at lære at læse og skrive, de skal derfor være med til at udvikle en kultur, hvor alle hjælper alle og gør deres bedste for at leve op til vores målsætninger.

Princippet i projektet er altså opbygget omkring "hjælp til selvhjælp x 2", forstået således; at børnene ved egen hjælp selv skal kunne hjælpe andre børn med at lære at læse og skrive, samtidigt med at

de bliver stillet over for kravet om at de selv skal hjælpe mindst et andet barn med dette, hvis de vil have dokumentation for at de har gået på vores skole(r). Det er et punkt vi ønsker skal gøres til en obligatorisk del af den eksamen børnene tager på vores skoler.

Dette er udsprunget af en filosofi der har to retninger:

1. Dels lærer man selv ting meget bedre, når man selv skal lære dem fra sig, og
2. det må føles som en accept fra omverdenen, at man er betroet et sådant ansvar og som respekt af éns person, det at være betroet en sådan rolle.

Med andre ord; vi vil give børnene en følelse af, at der er brug for dem.

Denne filosofi er vel også funderet i, at Nepal traditionelt inden for de fleste religioner og måden at se livet på, er bevidste om, at det man gør godt i dette liv, kommer én til gode i det næste. Dette "karma" er mange bevidst, uanset hvilken religiøs retning man tilhører, men det er en faktor der gør, at det er nemmere at forklare børnene, hvorfor det er vigtigt, at de følger skolens målsætning om at være en god kammerat og en god lærer for andre.

Det er ikke op til Nepal 2010 at afgøre om dette er korrekt, men alene at agere på de kulturelle strømninger og den situation der findes i det nepalesiske samfund netop nu.

Vi har forestillet os, at disse børn kunne blive en igangsættende faktor af en dynamiske proces, hvor vi med vores projekt kunne starte og i håb om at højne uddannelsesstandarden generelt i Nepal. Vi ser gerne at dette bliver trendsættende samtidig med at det vil være Nepal 2010's bidrag i kampen mod analfabetisme og forskelsbehandling.

Vores drømme og håb er, at disse principper vil brede sig til andre skoler i Nepal, så man kan nedbringe analfabetismen på en forholdsvis enkel og minimal omkostningsfuld måde, og derved fastholde mange i et uddannelsessystem, som en al for stor del af Nepals børn forlader i utide.

Alt dette er kun, for at understrege hvilke problemer uddannelsessystemet i Nepal står med.

Da Nepal har et af verdens yngste uddannelsessystemer, er der derfor stadig en benhård udvælgelse af hvem der får og især af hvem der ikke får en uddannelse.

Da Danmark råder over et langt bedre og mere effektivt undervisnings- og uddannelsessystem, håber vi at kunne overføre noget af den viden og erfaring vi har her i landet, til det nepalesiske skolesystem og dermed være med til at højne standarden generelt hos de nepalesiske skolelærere, som er en væsentlig faktor for Nepals udvikling fremover.

Nepal har selv en målsætning om, at skolegang skal være obligatorisk og gratis, men i praksis er det stadig sådan, at mangel på lærerkræfter på alle niveauer gør, at en hel del børn fortsat ikke kommer i skole. Det er de fattigste og især gadebørnene, der ryger bag køen, hvad angår uddannelse.

Heldigvis har det seneste årti vist, at især pigerne er begyndt at få den nødvendige uddannelse der er helt afgørende for, at Nepal kan udvikle sig i en mere afbalanceret og positiv retning, især hvad angår ligestilling, menneskerettigheder og eliminering af forskelsbehandling og dette har Danmark allerede bidraget betydeligt til denne proces og derfor forventer vi som dansk NGO en vis lydhørhed for de ønsker vi har til at kunne gennemføre vores projekt så vi fortsat kan være en del af udviklingen på dette område i Nepal.

Nepal 2010 vil i alt tilfælde forsøge at gøre sit til, at denne udvikling fortsætter, ikke kun for de fattige børn, men for gadebørnene og især for pigernes skyld. Vi opfatter os selv som værende en NGO der er til for at beskytte de mest udsatte børn, uanset hvilken kaste de er fra eller hvilken sociale status de har.

Undervisning og lærdom er nøglen til at bryde den negative sociale arv mange af de børn vi ønsker at hjælpe har, og som de er uden chance for selv at bryde - derfor hjælper vi dem.

Projektets ambition, som det sikkert kan ses af ovennævnte, er at have afgørende indflydelse på, at så mange af de børn vi kommer i kontakt med, kan få en vis betydning og påvirke udviklingen for en del af den kommende generation af børn og unge, ved at disse gennemfører deres uddannelser og helst gerne efter vores principper. Det er yderligere vores ambition, at lære børnene hvor vigtigt det er at kende til demokratiske processer og derved være med til at dæmpe eventuelle konflikter, i et område hvor der kunne være potentiale for at rekruttere børn til ekstremistiske formål. Så hvis ikke børnene selv har lært deres ansvar at kende, kan dette få uoverskuelige konsekvenser for dem selv og deres fremtid. En sådan målsætning for at børn kan vælge det rigtige, opnås bedst, efter vores opfattelse, gennem en målrettet regulær uddannelse og børnenes selvstændig personlig udvikling.

Praksis omkring projektet.

Projektet er delt i to dele, en del for det opsøgende arbejde og en del for den praktiske undervisning.

Nepal 2010 har indrette sig således, at vi har en søsterorganisation Nepal 2010 i Nepal, der har helt den samme opbygning som den vi har i Danmark. Dette har dog til dato ikke givet det ønskede resultat, idet kultur og mentale forskelle ofte har kollideret med den strategi Nepal 2010, DK har ville gennemføre. For os er det vigtigt at Nepal 2010 i Nepal vælger en bestyrelse blandt sine medlemmer, helt på samme demokratisk måde, som vi kender det i Danmark og det har de af tradition haft lidt svært ved at forstå indtil nu. Bestyrelsen i Nepal er nu endelig på plads og virker.

Nepal 2010 i Nepal får således afgørende betydning - i samarbejde med Nepal 2010 i Danmark - for at gennemføre projektets visioner med ligeværdig partner i praksis.

Organisationen i Nepal og Danmark består udover bestyrelserne på 7 personer, samtidig af et overordnet panel af 3 medlemmer fra begge bestyrelser, der skal informere involverede parterne om hvordan projektet praktisk kan og skal gennemføres samt lægger strategier for de kommende år.

Vi har allerede gennemført nogle af vores visioner, ved at støtte skoler der arbejder med fattige børn og gadebørn bl.a. ved at støtte, restaurerer og genåbne skoler i udkanten af Kathmandu, så skolevejen for fattige landsbyboers børn, ikke bliver så lang og farlig som normalt.

Nepal 2010 har tilbygget lokaler på flere skoler og leveret skolematerialer til børn og lærer på andre.

Dette har alt sammen haft til formål, at give børn og ansatte fornemmelsen af tryghed i den daglige undervisning og Nepal 2010 har hjulpet syv mindre skole 10-12 km sydvest for Kathmandu omkring den historiske by Bungmati. Disse skoler har bl.a. haft besøg af Nepal 2010's frivillige to gange ugentligt, hvor der har været uddelt mad siden jordskælvene der startede den 25. april 2015 og ophørte i januar/februar 2016. I denne periode har ca. 2600 børn således fået varmt mad to gange ugentligt af vores 26 frivillige nepalesere, der har ydet en kæmpe indsats og har givet Nepal 2010 en uvurderlig goodwill, som kan mærkes hvor end vi kommer frem i området.

Det kan udtrykkes således, at Nepal 2010 er særdeles forankret blandt lokalbefolkningen, hvor vi nyder stor anerkendelse og respekt for det arbejde vi har udført. Det er ikke kun de børn der har været tilknyttet skolerne der er blevet bispist, men også gadebørn og børn af fattige forældre og deres søskende, der har nydt god af denne gestus fra Nepal 2010's side.

Desværre har vores muligheder ikke været til at fortsætte denne form for nødhjælp, da dette jo ikke er projektets kerneområde at arbejde med bispisning, men skal ses som Nepal 2010's humanitære bistand til katastrofen overordnet. Nepal 2010 er stadig en NGO der arbejder for at støtte skoler som eksempel for andre til efterfølgelse og til glæde for de børn vi får kontakt med.

Skolerne vi samarbejder med, har også modtaget forskellige skolemateriale og hjælpemidler for både lærer og elever, der er med til at gøre dagligdagen nemmere og mere levende for alle.

Flere frivillige fra Danmark har også undervist lærerne, hvis mål var/er at give disse en højere standard og bedre viden indenfor bl.a. fysik, biologi, engelsk og matematik. Alt dette i håb om at kunne fastholde elevernes interesse for skolen, så de ikke fristes til at søge en alternative måde som f.eks. gadebørn og her hjælper Nepal 2010's indsats dem pænt på vej. Flere af skolerne oplyser at de i perioden hvor vi har været til stede, har der været det laveste fravær og frafald i mange år og det kæder de direkte sammen med vores tilstedeværelse - og det forpligter. Flere af de "nye" elever er børn med meget ringe kår og det motiver os til en øget indsats. Vi har derfor følelsen af, at vi gør en forskel for rigtig mange børn og i praksis betyder det at vi fastholder en del og med de nye initiativer vil vi formentlig kunne fastholde og tiltrække endnu flere af de mest udsatte børn, der vælger skolegang på en af vores skoler frem for at søge lykken på gaden, hvor udsigten til et bedre liv vil blive væsentlig forringet.

Vi forsøger til stadighed at skaffe lærerkræfter og frivillige til at fortsætte denne gunstige udvikling og vi håber derfor, at vi en dag kan skabe vores helt egen skole med en kombineret lærerstab af nepalesiske lærere og et korps af frivillige lærere fra Danmark til at undervise.

Andre frivillige har også vist interesse bl.a. håndværkere, som kan undervise i deres fag til gavn for erhvervslivet omkring de skoler hvor vores arbejde forgår og det vil helt givet blive en gevinst for de lokale håndværksmestre og erhvervslivet på samme måde som ideen med CSR.

Nepal 2010 har i nær fremtid behov for hjælp til at videreføre de igangsatte arbejder, der sikre at børn af fattige forældre samt at gadebørnene fortsætter i et skolesystem, der er motiverende så interessen fastholdes. Vi skal fortsat vil være det tilbud til de børn der ellers aldrig ville få et sådant, hvis ikke vi forsøger at hjælpe dem og det sker bedst ved en alsidig undervisning med praktiske fag der kan bruges i det daglige.

Vi havde oprindeligt en drøm om at bygge vores helt egen skole, som fra start skulle integreres med alle nye faciliteter, bl.a. den nyeste teknologi inden for IT og miljø, så skolen kunne være helt eller næsten uafhængig af forsyning udefra af; el, vand og varme (køling) samtidig med, at dette forhåbentligt kunne tiltrække opmærksomhed og derved også de nødvendige og kvalificerede lærerkræfter, som herved kan bidrage til udviklingen af skolen fremover.

Det er stadig vores ambition at få endnu flere til at tage sig af børn der har svært ved at blive indpasset i samfundet pga. deres sociale status og her ser vi os selv som en vigtig aktør der ved eksemplets magt kan vise, at der findes alternative løsninger til glæde for udsatte børn i Nepal.

Andre børn, ”betalende børn”, vil også være velkomne på vores skole(r), vi arbejder dog med en forudsætning om, at en vis procentdel af pladserne skal være reserveret gadens børn samt børn af fattige familier, der ikke har råd til at betale for almen skolegang.

Flere NGO'er i Nepal har vist stor interesse for projektet og vores tankegang, hvorfor disse ønsker at samarbejde med os, bl.a. om at nogle af deres børn kan få lov til at gå på vores skole(r), at deres lære kan komme og opsamle erfaringer og har spurgt til om vi kunne tænke os at bistå dem med tilsvarende projekter. Vi hjælper gerne, men når det er sagt, mener de fleste interesserede for det meste penge fra os som sponsor, hvortil vi har oplyst at de selv har en del af ansvaret og selv må finde finansielle muligheder, for at gennemføre et sådant samarbejde.

Vi kan igangsætte, ikke administrerer og finansierer. Det har de fleste anerkendt og det er det vi skal arbejde med. Vores fremtidsplaner er for nuværende, at når vores skole i Bungamati og Lubha er færdige vil vi gerne starte tilsvarende projekter i Jhapa og Pokhara, for at vise at det ikke kun er lokalt, men princippet er gyldigt overalt som inspirationskilde for nye tilsvarende projekter.

Projektets status pt.:

Nepal 2010 har pt. 2 projekt hvis vigtigste opgave er at være tro mod de principper vi er startet efter.

Det er ikke altid let, fordi mange i Nepal ser på muligheden for at ”hjælpe os”, hvis der vel at mærke er penge i det for deres deltagende. Heldigvis for Nepal 2010 har en række nepalesere også set ideen i de principper vi forsøger lanceret og støtter os derfor frivilligt.

Fra den spæde start i 2010 og til i dag, har vi hjulpet 12 forskellige skoler og børnehjem, der beskæftiger sig med børn af fattige forældre og gadebørn.

Vi har sponseret en række goder for børn i en skole i Jopati, en forstad til Kathmandu, vi har lavet en tilbygget på en skole i Nagarkot i Kavre distriktet, som også har fået møbler, udstyr til skolens lærere og administration samt skolemateriale til alle eleverne, herunder tilskud så deres uniformer ikke blev så dyre for deres forældre som normalt, vi har genåbnet en skole ligeledes i Nagarkot, men i Bhaktapur distriktet hvor denne blev totalrestaureret og fik tilbygget køkken samt startet på en overbygning med nye lokaler til undervisning og opholdsrum for ca. 14 børn. Vi har givet donation i form af møbler til et bibliotek på en skole i Jhapa det østlige Nepal og adskillige kasser med skole materialer til en skole i Pokhara med blyanter, bøger etc. for 150 elever. Senest har 7 skoler og et børnehjem nydt godt af vores nødhjælp i det meste af 2015. Fra 2013 har vi betalt huslejen for Bal Sarathi en skole i Pashupati, et område af Kathmandu der huser allerflest gadebørn.

Det er således ikke småprojekter Nepal 2010 mangler. Det vi mangler er, at kunne vise omverdenen og især os selv, at vi er på vej til at få vores helt egen skole, som vi kan præge og hvor særligt udsatte børn trygt kan henvende sig, for at modtage og deltage i vores hjælpeprogram, der vil give disse børn en chance der er mange gange større end den de ellers ville have fået.

Nepal 2010 har en lejlighed der bruges af frivillige, som undervisningslokale for lærerne samt til almene mødeaktiviteter for Nepal 2010 i Nepal. Dette har også været med til, at vi lokalt er forankret og blevet en NGO en hel del nepaleserne anerkender, som en seriøs aktør og vi kan mærke denne anerkendelse der er nødvendigt for vores arbejde – folk har simpelthen tillid til det vi gør og siger.

Projektet har en del faste omkostninger hver måned der hidtil har været klaret ved donationer, medlemskaber og forskellige aktiviteter hen over årene. Det er nu, som med alt andet blevet

sværere at fremskaffe de nødvendige midler og Nepal 2010 bevæger sig ind i en mere målrettet økonomisk strategi, med flere aktiviteter end tidligere.

Meningen er ikke alene at skabe indtægter, men også omtale om de problemstillinger Nepal 2010 finder bør annonceres i større grad for, at skabe fokus om problemerne med manglende uddannelse af især udsatte børn i Nepal. Vi er derfor på jagt efter indtægter til at finansiere projektet fremover. Hvis vi skal holde det nuværende aktivitetsniveau og helst også gerne udvikle dette med en øget indsats for børnene skal vi have flere medlemmer og donationer almen annoncering er desværre ikke nok for at klare de stigende krav. Administrativt kan det på sigt ikke lade sig gøre at drive foreningen alene med god vilje, der vil blive på et eller andet tidspunkt blive behov for en eller flere former for ansættelser og disse skal komme fra vores egne rækker, for at sikre en vis loyalitet overfor ideerne og principperne i projektet.

Projektets fremtid:

Storm P. sagde engang at; noget af det vanskeligste er at spå om fortiden. Sjovt, men nu ikke helt skudt ved siden af, idet vi ikke ved, hvad vores forarbejde vil bidrage med til vores skoler fremover.

Når man derfor sidder og tænker projekt, fokuserer man meget ofte på, hvordan får man løst de problemer der er her og nu med, at "produktet" - en skole – inden for en ikke alt for fjern fremtid, skal stå færdig til brug og her skabes et billede af, hvilke ting man selv kunne forestille sig skal ske, når skolen er færdig, men hvad vil der ske i fremtiden?

Dette er vel meget naturligt, ligesom i en sportskamp fokuserer man på at opnå et resultat, det er sjældent man har for øje, hvordan man kan bruge resultatet fremadrettet ellers ender man som "kønen med æggene", hvor man drømmer en hel masse, som så pludselig brister og intet bliver rigtig til noget. Vi har haft en del fokus på, om hvordan vi ser en skole vil fungere om 10 eller 20 år.

Har den overhovedet en fremtid? Hvordan vil økonomien være, når det bliver overladt til andre/dem selv at styre, og kan vi finde måder at støtte skolen på, så den ved egen drift kan holde gang i det hele, uden at der skal være et konstant flow af penge og support, for at den kan overleve.

Bestyrelsen har selvfølgelig en række ideer, som måske kan hjælpe skolerne til at nå disse mål. En form for forretning er en ide for at støtte skolens fremtidige drift, som ikke kun vil være en reklame for projektet, men også være nyttig for nogle af børnene fremover som evt. arbejdsplads.

Vi tænker ikke kun omkring undervisning, men også ved at skolens bygning kan serviceres af danske håndværkere, som kan bidrage med "knowhow" og forhåbentlig også til en gensidig inspiration mellem håndværkere fra Danmark såvel som fra Nepal.

Vi vil herud over være opmærksomt på andre muligheder, der kan være med til at generere penge. Det kunne som nævnt være samarbejder om import/eksport eller udveksling af viden og kultur mellem Nepal og Danmark. Samarbejde med eventbureauer, koncert- og festivalarrangører eller lign. er også muligheder. Speciel- og temarejser vil også blive afprøvet snarest, for at se på mulighederne.

Vi deltager fortsat i events og festivaler for at sikre os, at vi ikke bliver glemt. Det er vigtigt at folk stadig er bevidste om hvad Nepal 2010 laver. Det er altid dejligt at dele glæden og passionen sammen med andre ved at hjælpe nogen der har brug for vores hjælp og især når det gælder børn.

Fonde vil fortsat blive forsøgt motiveret til at støtte os, så vi kan støtte endnu flere.

Skolerne må så også bare "opdrage" sig selv, som en seværdighed og lære at engagerer sig i arbejdet for at fastholde interesse og dermed evt. støtte fra de lokale. Det skal ikke være et adgangskort eller en garanti, at når vi dukker op med hjælp, at de så er sikret og ikke skal gøre noget selv, at vi så har overtaget forsørgelsen. Det er ikke første gang Nepal 2010 møde en sådan attitude; at nu er der kommet en udenlandsk (dansk) organisation og så behøves ikke at bekymre os om noget eller at skulle arbejde for at skolen forbedres eller udvikles det lægges på vores skuldre. Her er det kulturforskellen er mærkbar. Vi er efterhånden blevet ret gode til at forklare dem, at sådan forholder det sig ikke og at forarbejder vi har lavet skal de betale med deres eget arbejde og vi skal høste "frugten" ved at det vi igangsatte gennemføres af dem og forhåbentligt i samarbejde med dem. Det er en proces der tager tid men når det lykkes, og det er da heldigvis sket et par gange, er glæden des meget større med en akkumulerede motivation som resultat.

Endnu flere ideer på vej, så skolerne kan blive selvhjulpent og det er bl.a. ved at have stærke netværk og alliancer, så der skabes et endnu tættere samarbejde mellem forskellige partnere og støtter.

Det kunne som et eksempel, ud i fremtiden tænkes, at skolen fandt på at dyrke vin, udvikle en kokke/tjenerskole, et teknisk universitet eller gøre tilbygninger til forskningscenter, hotelfacilitet for turister, der ønsker at opleve Nepal på en anderledes og mere social aktiv måde.

Der ligger således, efter vores opfattelse, et meget stort og uprøvet potentiale i netop Nepal, som efter årtiers uroligheder, nu ser ud til at være på vej mod en lang og mere stabil periode også selvom jordskælv, politisk kaos og olie-embargo har skabt en næsten håbløs situation for mange, også for helt almindelige familier. Flere steder har der været rapporter om tilstande der har ligget på grænsen til hungersnød for store grupper, desværre er det ofte børn der har været i disse grupper. Dette bliver (desværre) nok heller ikke sidste gang landet oplever noget tilsvarende. Et lyspunkt er der dog og det er som om nepaleserne lader sig tilpasse ganske hurtigt og finde en udveje, men det er givet at børnene er Nepals fremtid, en fremtid der ligger i den uddannelse børn og unge kan få fra bl.a. os ellers ville alt andet være spild af ressourcer, hvis man blot lod disse børn passe sig selv.

I Danmark findes der ikke reelt gadebørn og heller ikke børn som afskæres fra skolegang på grund af forældrenes sociale status eller fordi de ikke har råd til at betale for undervisningen. I Nepal er dette ikke en selvfølge, men noget man skal kæmpe for. Forebyggelse i randområderne til de store byer, sker således på den måde at der arbejdes på ikke at skabes grobund for, at endnu flere børn fristes af "storbyens lys". Det er bl.a. en af mange kommende projekter vi arbejder med i Bungamati.

Projektets egen evaluering:

Efter nu 7 års hårdt arbejde for dels at gøre en forskel for børn i Nepal, men også for at gøre Nepal 2010 til et kendt og anerkendt projekt man trygt kan donere til og investere i, ser det nu endelig ud til at skulle lykkes for os. Der er stadig et par småproblemer hist og her, så det har ikke kun været "lutter lagkage". Det har til gengæld været en lærerig og spændende proces, hvor vi har lært en del om os selv og om branchen generelt, men også givet os en vejviser om hvilken retning vi skal gå.

Nepal 2010 har været så heldige, at møde forskellige mennesker der følte, at vi ærligt ville dette og brændt for det, så hvordan takke man disse? Ikke bare stillede de op, når der var brug for dem, nej de gav også deres erfaringer til projektet, så vi i dag står med et omdømme om at vi er reelle og troværdige, et projekt de fleste gerne vil støtte.

De gør det alle fordi de føler at hele organisationen vil det sammen og at der ikke er en eller anden "Karl smart" der vil styre det, men at vi er varme ærlige mennesker der er bag dette projekt. Vi kan derfor i dag også kalde os koncertarrangør, hvor en lang række musikere med glæde stiller op for os og give en hjælpende hånd. De gør det fordi de ved, at ingen skal tjene på deres indsats. Denne situation er ganske enkelt helt unik for en lille velgørenhedsforening som vores.

Vores pt. mest brændende ønske fremadrettet er, at få endnu flere synlige medlemmer.

Vi har undervejs været så heldige, at møde en fyr med visioner, der godt ville donere en reklamefilm, og den har åbnet døre for os. Dette gjorde bl.a. at en større butikskæde gav os lov til via deres butikker over hele landet at indsamle midler og det skal de selvfølgelig have stor tak for, selvom det var for en kort periode.

Det skal også nævnes, at der er mange andre hvis betydning absolut ikke skal undervurderes. Omtalen af os, når de taler med andre er kun positiv - tak til alle for Jeres store hjælp.

Vi har undervejs i både Danmark og Nepal haft samarbejdspartnere, der ikke har levet op til de forventninger vi havde, da vi indledte dette. De har selvfølgelig også deres part i vores udvikling. Projektet havde således flere samarbejdspartnere i Nepal, men mangel på aktiv deltagelse samt klart definerede mål gjorde, at projektet måtte opgive disse, det åbnede til gengæld for andre.

Flere har været inde i betragtning som partnere, men såvel hovedmål, som delmål var for forskellige, til at det kunne bære en fælles interesse. Der ligger dog fortsat et meget stort potentiale i en eller anden form for samarbejde med nogle af disse, hvis vi altså kan finde en fælles platform at arbejde ud fra og den mulighed holder vi selvfølgelig åben.

Der er rigtig mange der har vist interesse for projektet, men mangel på kvalificerede input og villighed til at selv at "investere" i en eller anden udstrækning, har gjort, at alene Nepal 2010 skulle levere, og dette har dæmpet motivationen til at indgå i direkte formaliserede samarbejder.

Nepal 2010 har dog, som løsning på dette problem valgt at oprette sin egen NGO i Nepal, der har samme værdigrundlag og formål, som vi arbejder efter i Danmark, nemlig; at hjælpe gades børn og børn af fattige familier med en uddannelse, der vil give dem en fremtid med flere perspektiver.

Vi er således i dag en accepteret, respekteret og officiel anerkendt NGO i både Nepal og Danmark.

Selvom projektet har været igennem turbulente perioder, er vi hver gang kommet styrket ud af disse. Nu mangler vi blot at der kommer en større fokus på hvad vi gør og de principper vi arbejder efter - og selvfølgelig en eller to sponsor der tør tro på at vi også kan løfte opgaven – for det kan vi.

Afslutning:

Det er oplagt, at omtale skaber interesse, som igen skaber forståelse og forståelse skaber indtægter til det vi forsøger at gennemføre, en mindre "revolution" af uddannelsessystemet i Nepal. Det vil hvis det lykkes også forbedre børns rettigheder og muligheder en hel del. Når flere børn kender til disse vil flere også hævde denne ret. Vores principper vil være en klar fordel for hele det nepalesiske samfund - især på sigt.

Vores mission er ikke at lave omvæltninger det er ikke vores arbejde. Det vi brændende ønsker er, at de børn vi får kontakt med kan blive ambassadører for den fremdrift og medmenneskelige

udvikling et fællesskab som alle der kommer i kontakt med Nepal 2010 kan nyde godt af og dermed give dem motivation til et liv hvor de selv bestemmer og klart til noget bedre. Vi vil i alt tilfælde gøre vores til at det sker for rigtig mange børn.

En kommende ny generation vil kunne påvirke beslutningstagerne til, at efterleve rettigheder vi hos os tager for givet. Så alt andet end lige, vil vores programmer forhåbentlig få en afsmittende effekt på fremtidens samfund i Nepal. En sådan ændring og stabilisering vil sikkert også have den effekt, at lysten til at investere i Nepal, medfører stabilitet og en forbedring på en lang række områder i Nepal, ikke kun økonomisk, men også uddannelsesmæssigt og socialt.

Især dette kan være kimen til en udvikling der kan foregå uafhængig af et politisk flertal, som dog også kan komme til at fungere optimalt - især hvis uddannelsesområdet, får lov til frit at udvikle sig.

Børn i Nepal kan se frem til, et undervisningssystem der kan blive optimeret til trods for en politisk situation der ikke altid synes logisk. Det er her vi kan spille en helt afgørende rolle i denne udvikling.

Det er en rolle og et ansvar Nepal 2010 gerne påtager sig, i samarbejde med de andre danske og nepalesiske aktører der har indblik, erfaring og viden. Vores projekt skulle gerne være en prøve for, om man generelt kan gennemføre en effektivisering via de undervisningsmidler der årligt vil tilflyde Nepal, og nu hvor Danmark officielt har stoppet for støtten til Nepal er det så overladt til de aktører der er tilbage som håber at kunne gøre en forskel - og vi er en af dem! Vi kan kun beklage beslutningstagernes manglende informationsniveau, som med dette igen rammer de forkerte, for det er jo i sidste ende børnene der rammes.

Vi vil med ovennævnte projektbeskrivelse, invitere alle interesserede, til at være en del af projektet og til at dele vores visioner. Vi håber at dem der læser denne beskrivelse, vil finde den spændende og derved få lyst til at mødes med os, for at se på mulighederne for et udviklende samarbejde.

Man kan altid kontakte os for uddybende spørgsmål. Via vores hjemmeside www.nepal2010.dk kan der hentes yderligere informationer om vores igangværende arbejde og kommende aktiviteter.

Der er en verden til forskel på hvad disse børn har oplevet i deres korte levetid - og det ses.

Vil du leve i harmoni med dig selv, må du hjælpe dem du har muligheden for at hjælpe, det er ikke en pligt du har, men din indsats viser kun hvor meget du i virkeligheden lever i harmoni med dig selv.

Kunsten at elske andre er, at lære at elske sig selv.

At elske sig selv afhænger af om man kan lære at elske andre end sig selv.